

Η ΑΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΣ ΜΑΡΙΝΑ

ΑΡΧΙΜ. ΦΩΤΙΟΥ Σ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗ
Ἱεροκήρυκος τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς

Τὸ Ἀπολυτίκιον τῆς Ἁγίας Μαρίνης Ἦχος δ'

Ἀνδρείαν καὶ φρόνησιν σὺ
κεκτημένη Σεμνή, ἀνδρείως
κατεπάτησας ὄφιν ἀρχέκακον,
Μαρίνα πανεύφημε, ἰσχύνας
Ὀλυβρίου τὰς πικρὰς τιμωρίας.
Εὐφρανὰς Ἀσωμάτων τὰς χορείας
ἀθλοῦσα, διὸ ἀπαύστως πρέσβευε
Χριστῷ εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Τὸ Κοντάκιον τῆς Ἁγίας Μαρίνης Ἦχος γ'

Παρθενίας κάλλεσι, πεποικιλμένη
παρθένε, ἀκηράτοις στέμμασιν,
ἔστεφανώθης Μαρίνα αἵμασι,
τοῦ μαρτυρίου δὲ φοινηχθεῖσα,
θαύμασι κατελαμπρύνθης
τῶν ἰαμάτων, καὶ τῆς νίκης τὰ
θραβεῖα, ἐδέξω Μάρτυς, χειρὶ
τοῦ Κτίστου σου.

Η ΑΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΣ ΜΑΡΙΝΑ

Ὁμιλία ἐν τῷ πανηγυρίζοντι ἱερῷ ναῷ Ἁγίας Μαρίνης Κυθραίας,
τὴν Κυριακὴν, 17 Ἰουλίου 1955.

Ἀγαπητοὶ μου Χριστιανοί,

Ἡ Ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία ἐορτάζει σήμερον τὴν μνήμην τῆς Ἁγίας ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος Νύμφης τοῦ Χριστοῦ Μαρίνης.

Καὶ ἡμεῖς εὐλαβεῖς προσκυνηταὶ συνήλθομεν σήμερον εἰς τὸν πανηγυρίζοντα ἱερὸν αὐτὸν ναὸν ποῦ τιμᾶται ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἁγίας διὰ νὰ ἐκτελέσωμεν τὰ θρησκευτικὰ μας καθήκοντα καὶ νὰ ἀποτίσωμεν φόρον τιμῆς πρὸς τὴν Μάρτυρα τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ σημερινὴ μας ὁμιλία θὰ περιστραφῇ γύρω ἀπὸ τὸν βίον καὶ

τὴν πολιτείαν τῆς Ἁγίας Μεγαλομάρτυρος Μαρίνης, ἐξ αὐτῶν δὲ καὶ ἡμεῖς θὰ παραδειγματισθῶμεν.

**

Προτοῦ ὅμως εἰσέλθωμεν εἰς τὸν βίον καὶ τὴν πολιτείαν τῆς Μεγαλομάρτυρος θὰ ἤθελα νὰ παρακαλέσω τὴν ἀγάπην σας νὰ μοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ θέσωμεν τὴν Μεγαλομάρτυρα Μαρίναν μέσα εἰς χρονικὰ πλαίσια, μέσα εἰς μίαν ὀρισμένην ἐποχὴν.

Ἦτο ἀκριβῶς ὁ καιρὸς τῶν φοβερῶν διωγμῶν ἐναντίον τῶν Χριστιανῶν, ὁ 3ος μ.Χ. αἰὼν. Ἡ ἐλευθερία ἦτο τότε κάτι τὸ ἀγνωστον εἰς τὸν κόσμον. Ἐπικρατοῦσα δύναμις ἦτο ἡ φοβερὰ Ρωμαϊκὴ Ἀυτοκρατορία. Εἰδωλολάτραι Ἀυτοκράτορες ἐξύφαναν φοβεροὺς ἐναντίον τῶν Χριστιανῶν διωγμούς. Ἡ βία ἐπικρατοῦσε. Δὲν ἠδύνατο κανεὶς νὰ ἐκτελέσῃ τὰ θρησκευτικὰ του καθήκοντα. Οἱ Χριστιανοὶ ἐὰν ἀνεκαλύπτοντο ὅτι ἦσαν Χριστιανοὶ συνελαμβάνοντο ἀμέσως ὑπὸ τῶν ἀγροίκων καὶ ἀξέστων τῆς Ρώμης στρατιωτῶν καὶ ἐρρίπτοντο εἰς τὰ θέατρα διὰ νὰ καταστοῦν βορὰ τῶν ἀγρίων θηρίων καὶ νὰ διασκεδάσουν τοὺς Ρωμαίους θεατάς. Ἠλείφοντο διὰ πίσης καὶ ἐλαίου καὶ ἠνάπτοντο τὰς νύκτας διὰ νὰ φωτίζουσιν τὰς σκοτεινὰς λεωφόρους τῆς Ρώμης. Εἰς μίαν τέτοιαν ἐποχὴν ἔζησε καὶ ἡ Μεγαλομάρτυς Μαρίνα.

Κατήγετο ἀπὸ τὴν Ἀντιόχειαν τῆς Πισιδίας. Ὁ πατέρας της ἦτο εἰδωλολάτρης ἐξ εὐγενοῦς οἰκογενείας, ἱερεὺς μάλιστα τῶν εἰδώλων, Αἰδέσιος ὀνόματι. Δυστυχῶς διὰ τὴν Μαρίναν ἡ μητέρα της ἀπέθανε μόλις ὀλίγας ἡμέρας ἀπὸ τὴν γέννησίν της. Ἔτσι ἡ Μαρίνα ἐστερήθη τῆς μητρικῆς στοργῆς καὶ ἀγάπης. Ὁ πατέρας της τὴν ἀνέθεσεν εἰς παραμάναν ἢ ὁποία ἦτο Χριστιανὴ καὶ ἡ ὁποία ἐδίδασκεν εἰς τὴν Μαρίναν τὴν χριστιανικὴν πίστιν.

Σὺν τῷ χρόνῳ ἡ Μαρίνα ἐμεγάλωσε καὶ ἔγινε μία τελεία Χριστιανὴ κόρη. Ἀπεφάσισε τότε φανερὰ νὰ ἀφιερῶσιν τὸν ἑαυτὸν της εἰς τὸν Χριστόν. Ὁ πατέρας της ὅταν τὸ ἔμαθε ἔγινε θηρίον ἀνήμερον. Δὲν ἐλογάριασε πῶς ἦτο παιδί του. Ἐπαυσε νὰ λειτουργῇ τὸ πατρικὸν φίλτρον καὶ μπροστὰ εἰς τὸ πάθος του καὶ εἰς τὸν μεγάλον θυμὸν του τὴν ἀπεξένωσε τελείως ἀπὸ τὴν περιουσίαν του. Ἡ Μαρίνα τῶρα ἔμεινε χωρὶς πατέρα. Μὰ τὴ σημασίαν εἶχεν αὐτὸ διὰ τὴν πιστὴν αὐτὴν κόρην. Εἶχε Οὐράνιον Πατέρα, καὶ μεγάλον Προστάτην, ὁ ὁποῖος οὐδέποτε ξεχνᾷ τὰ πλάσματά του.

Μίαν ἡμέραν ἡ Μαρίνα εὐρίσκετο εἰς τὸν δρόμον, κάτι τὴν ἔστειλεν ἢ παραμάναν της νὰ φέρῃ. Κατὰ τύχην ἐπερνοῦσεν ἀπὸ κοντά της ὁ νέος Ἐπαρχος τῆς Ἀνατολῆς Ὀλύβριος ὁ ὁποῖος ἐπήγαινε εἰς τὴν Ἀντιόχειαν. Μόλις τὴν εἶδεν ὁ Ὀλύβριος ἐθαύμασε τὸ παράστημά της καὶ τὴν ὁμορφιά της. Ἀμέσως κακοὶ σκοποὶ ἐμπήκαν εἰς τὸ μυαλό του, ἠθέλησε νὰ τὴν κάμῃ ἰδικὴν του καὶ νὰ τὴν πάρῃ σύζυγόν του. Μόλις διεσταυρώθη τὸ βλέμμα του μετὰ τῆς Μαρίνας τὸ βλέμμα, ἐκείνη ἔκατάλαβε, διέγνωσε τὰς κακὰς διαθέσεις του καὶ ἐπαρακαλοῦσε τὸν Θεὸν νὰ τὴν βοηθήσῃ, νὰ τὴν προφυλάξῃ ἀπὸ κάθε κακὸν καὶ νὰ τῆς δώσῃ θάρρος καὶ δύναμιν.

Ὁ Ἐπαρχος μόλις ἐγκατεστάθη εἰ τὸ Μέγαρόν του ἡ πρώτη του διαταγή ἦτο νὰ τοῦ παρουσιάσουν μπροστά του τὴν Μαρίνα. Οὕτω καὶ ἐγένετο. Παρουσιάσθη μπροστά εἰς τὸν Ὀλύβριον. Ἐκεῖνος ἀμέσως ἔκαμε τὴν τὴν πρότασίν του. «Μαρίνα εἶσαι νέα καὶ ὠραία κοπέλλα, θέλω νὰ σὲ κάμω οὐζυγόν μου, θὰ σοῦ δώσω πλοῦτη, ἀξιώματα, τιμές καὶ δόξες». Μὰ δὲν ἦτο δυνατόν ποτὲ ἡ Μαρίνα νὰ καμφθῆ ἀπὸ αὐτὰ τὰ ὕλικά καὶ πρόσκαιρα. Δὲν ἦτο δυνατόν ὁ χαρακτήρ της νὰ δελεασθῆ ἀπὸ πλοῦτη καὶ ἀξιώματα. Ἐνα σταθερόν ὄχι ἦτο ἡ ἀπάντησις τῆς Μαρίνας. Περίεργον πρᾶγμα. Πλοῦτη, ἀξιώματα, τιμές, δόξες καὶ νὰ μὴ τὰ δέχεται ἡ Μαρίνα. Μήπως ἄραγε εἶχε δώσει τὴν καρδίαν της εἰς κανένα ἄλλον νεανίαν καὶ ἔτσι ἐπίμονα καὶ σταθερὰ ἀρνεῖται τὰς δελεαστικὰς ἐκείνας προτάσεις; Ὁχι. Τὴν καρδίαν της ἡ Μαρίνα δὲν τὴν εἶχε δώσει, δὲν τὴν εἶχε ἀφιέρωσει εἰς κανένα νεανίαν ἐπίγειον. Τὴν ψυχὴν της ἡ Μαρίνα τὴν εἶχε δώσει εἰς τὸν Νυμφίον Χριστόν. Ἐκεῖνον ἠγάπησεν, ἐκεῖνος ἦτο ὁ βασιλεὺς, ὁ ἡγεμὼν καὶ κυρίαρχος τῆς καρδίας της. Ἡ ἀπόφασίς της ἦτο ἀμετάκλητος, νὰ ἀφιερῶσθαι τὸν ἑαυτὸν της εἰς τὸν Χριστόν. Τοῦτο ἐδῆλωσε καὶ εἰς τὸν Ὀλύβριον.

Ὁ Ἐπαρχος προσεβλήθη φοβερὰ. Διέταξεν ἀμέσως νὰ κλείσουν τὴν Μαρίναν εἰς τὴν φυλακὴν, ἀφοῦ προηγουμένως τὴν ἔδειραν μέχρις αἵματος. Τῆς ἀπέξησαν τὰς σάρκας ὕστερα καὶ τῆς ἤναψαν λαμπάδας διὰ νὰ καῖ. Ἐκεῖ εἰς τὴν φυλακὴν ἡ Μαρίνα προσέφυγεν εἰς τὸ μέγαλον ὄπλον τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ἔχη εἰς χεῖρας τοῦ κάθε Χριστιανός, εἰς τὴν προσευχὴν. Προσηύχετο ἀδιακόπως πρὸς τὸν Κύριον καὶ ἐπεκαλεῖτο τὴν ἐξ Ὑψους βοήθειαν. Ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ κατῆλθεν εἰς τὴν φυλακὴν, ἡ Μαρίνα ἔγινε καλὰ ὄπως καὶ προηγουμένως. Αἱ πληγαὶ της ἰάθησαν τελείως.

Τὴν ἐπομένην ὁ Ἐπαρχος διέταξε καὶ πάλιν νὰ τοῦ παρουσιάσουν τὴν Μαρίναν. Ἴσως, ἐσκέφθηκε, τὰ βασανιστήρια καὶ ἡ φυλακὴ νὰ τὴν ἔκαμαν νὰ ἀλλάξῃ. Μὰ ἡ Μαρίνα πάλιν ἔμεινε σταθερά.

Ἐκεῖνος ἤρχισεν τώρα νὰ τὴν κολακεύῃ καὶ νὰ τῆς λέγῃ: «Μαρίνα, βλέπεις πὼς οἱ θεοὶ σὲ ἐλυπήθησαν καὶ σὲ ἔκαμαν καλὰ. Κύταξε καὶ σὺ τώρα τὸν ἑαυτὸν σου. Εὐχαρίστησέ τους. Θυσίασε εἰς τὰ εἰδωλά τους Ἔλα μαζὲ μὲ ἐμᾶς. Σκέψου τὰ νειᾶτα σου καὶ τὴν ὁμορφιά σου». Ἡ Μαρίνα καὶ πάλιν ἔμεινε σταθερά. Μάλιστα προσεκάλεσε τὸν Ἐπαρχον νὰ ἔλθῃ καὶ αὐτὸς κοντὰ εἰς τὸν Χριστόν, διότι ἡ δύναμις ἐκεῖνου εἶναι ποῦ τὴν ἔκαμε καλὰ καὶ ὄχι τὰ ψεύτικα εἰδωλα καὶ τὰ ἀγάλματα.

Τοῦτο ἦτο μία μεγάλη προσβολὴ διὰ τὸν Ἐπαρχον Ὀλύβριον. Δὲν τὸ ἐδέχθη. Διέταξε καὶ πάλιν φρικτὰ κατὰ τῆς Ἁγίας βασανιστήρια, καὶ εἰς τὸ τέλος ἕνα δῆμιον νὰ τῆς πάρῃ τὸ κεφάλι. Ὁδηγήθη ἡ Μαρίνα ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν, εἰς τὸ μαρτύριον. Ἦτο ὁμως χαρούμενη. Δὲν ἐλυπεῖτο καθόλου. Ἐπήγαινε νὰ συναντήσῃ ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον ἠγάπησεν εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν καὶ εἰς τὸν ὁποῖον ἀφιέρωσε τὴν ζωὴν της. Προτοῦ ὁ δῆμιος νὰ σηκώσῃ τὸ δολοφονικὸν του χεῖρι καὶ νὰ καταφέρῃ τὸ κατὰ τῆς Ἁγίας πλήγμα ἐζήτησε καὶ προσηυχῆθη θερμά. Ἀκολουθῶς ὁ δῆμιος τῆς ἐπῆρε τὸ κεφάλι. Τὸ τίμιον κεφάλι της ἐκυλίσθη κατὰ γῆς καὶ ἀφθονον ἔρρευσε τὸ αἷμα τῆς

Ἄγίας, τὸ ὁποῖον ἔσμιξε μὲ τὸ αἷμα τῶν τόσων ἄλλων μαρτύρων τῆς ἀμώμου ἡμῶν πίστεως καὶ ἐπότισε τὸ ἱερὸν καὶ εὐσκιόφυλλον τῆς Ἐκκλησίας δένδρον κάτω ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἡμεῖς σήμερον ἐπαναπαυόμεθα.

Μερικοὶ Χριστιανοὶ ποὺ ἦσαν παρόντες ἐπήραν τὸ σῶμα τῆς καὶ ἔθαψαν. Ἄγγελος δὲ Κυρίου παρέλαθε τὴν ἁγίαν ψυχὴν τῆς καὶ τὴν ὠδήγησε μπροστὰ εἰς τὸν θρόνον τοῦ Ἐπουρανίου Θεοῦ ὅπου οἱ Μάρτυρες καὶ οἱ Ἅγιοι τῆς ἀμώμου ἡμῶν πίστεως ἀκαταπαύστως δοξολογοῦν τὸ πανάγιον, ὑπερῦμνητον καὶ ὑπερδεδοξασμένον ὄνομά του.

Ἀγαπητοὶ μου Χριστιανοί,

Αὐτὸς εἶναι μὲ ὀλίγα λόγια ὁ θίος καὶ ἡ πολιτεία τῆς Ἄγίας ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος Μαρίνης, τῆς ὁποίας τὴν μνήμην ἡ Ἄγία ἡμῶν Ἐκκλησία πανηγυρίζει σήμερον.

Καὶ ἡμεῖς οἱ σημερινοὶ Χριστιανοὶ πρέπει νὰ μιμηθῶμεν τὴν Ἄγίαν Μαρίναν καθὼς καὶ ἐκείνη ἐμίμηθη τὸν Χριστόν. Καὶ μίμησις τῆς Ἄγίας εἶναι σήμερον ἡ προσήλωσις εἰς τὴν χριστιανικὴν ἰδεολογίαν καὶ ἡ ἐργασία ὑπὲρ αὐτῆς. Ἐκαστος ἄς ἐργασθῆ ἀπὸ τῆς θέσεώς του.

Ὑπάρχουν δυστυχῶς ἄνθρωποι ἀκόμη καὶ σήμερον οἱ ὁποῖοι εὐρίσκονται μακρὰν τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας. Δὲν γνωρίζουν τὸν Χριστόν. Εἶναι κατ' ὄνομα μόνον Χριστιανοί. Εἶναι τυπικὰ Χριστιανοί. Ἡμεῖς οἱ πιστοὶ Χριστιανοὶ ἔχομεν καθῆκον καὶ ὑποχρέωσιν νὰ τοὺς διδάξωμεν, νὰ τοὺς φέρωμεν κοντὰ εἰς τὸν Χριστόν. Νὰ σώσωμεν ὅσον τὸ δυνατόν περισσοτέρας ψυχάς. Ἄς ἐργασθῶμεν λοιπόν, ὡς καὶ προηγουμένως ἀνέφερα, ἕκαστος ἀπὸ τῆς θέσεώς του.

Αὐτὰ γενικὰ δι' ὅλους.

Αἱ γυναῖκες ὅμως ἔχουν ἰδιαιτέρας ὑποχρεώσεις νὰ καταρτισθοῦν χριστιανικὰ μιμούμεναι τὸ παράδειγμα τῆς Ἄγίας Μαρίνης καὶ νὰ ἐργασθοῦν χριστιανικά.

Δυστυχῶς ὑπάρχουν σήμερον κόραι αἱ ὁποῖαι ὑπακούουν ὄχι εἰς χριστιανικά ἀλλὰ εἰς ξένα καὶ ἀλλότρια κηρύγματα. Ἀκολουθοῦν τὸν μοντερνισμόν, καὶ τὸν δῆθεν σύγχρονον μοντέρνον τρόπον τοῦ ζῆν. Ἀπέβαλαν τὴν ἐντροπὴν, τὴν σοβαρότητα καὶ τὴν σεμνότητα. Ἄλλ' ὅταν ἡ κόρη χάσῃ τὰ χαρίσματα αὐτὰ εἶναι γνωστὰ πλέον τὰ χάλια τῆς καὶ τὸ κατάντημά της. Αἱ Χριστιαναὶ Ἑλληνίδες παρθένοι δὲν ἔχουν καμμίαν ἀνάγκην ξένων κηρυγμάτων. Πρότυπον δι' αὐτάς ἄς εἶναι ἡ Παναγία Θεοτόκος καὶ αἱ ἅγιοι γυναῖκες τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἡ γυναῖκα εἶναι πρὸ παντὸς καὶ κυρίως ἡ οἰκοδέσποινα, ἡ βασιλισσα τοῦ σπιτιοῦ, τῆς οἰκογενείας καὶ τῆς κοινωνίας. Εἶναι ἡ καλὴ καὶ ἀφωσιωμένη σύζυγος. Εἶναι ἡ στοργικὴ μητέρα ἡ ὁποία θὰ γεννήσῃ καὶ θὰ ἀναστήσῃ τέκνα διὰ τὴν κοινωνίαν, διὰ τὴν Ἐκκλησίαν, διὰ τὴν Πατρίδα. Εἶναι ἡ κοινωνικὴ ἐργάτις ἡ ὁποία πολλὰ δύναται νὰ προσφέρῃ διὰ τὴν ἀνακούφισιν καὶ καλυτέρευσιν καὶ κατὰ Χριστόν πρόοδον τῆς κοινωνίας. Ἔτσι τὴν θέλει καὶ ἐκεῖ τὴν ἔταξεν ὁ Χριστὸς

καί ἡ Ἐκκλησία. Κάθε περέκλις ἐκ τῆς χριστιανικῆς γραμμῆς φέρει εἰς τὴν καταστροφὴν καὶ τὸν ὄλεθρον.

**

Ἀγαπητοί μου Χριστιανοί,

Ἰδιαιτέρως δι' ἡμᾶς τοὺς ἀγωνιζομένους Ἑλληνας Κυπρίου ἡ Μεγαλομάρτυς Μαρίνα ἀποτελεῖ ἕξοχον παράδειγμα. Αὐτὴ ἔβαλε μέσα εἰς τὴν ψυχὴν τῆς τὴν χριστιανικὴν ἰδεολογίαν, τὴν πίστιν εἰς τὸν Χριστὸν καὶ δὲν ἐδίστασε νὰ τὴν ὁμολογήσῃ ἐνώπιον ἀρχῶν καὶ ἑξουσιῶν. Καὶ τίποτε δὲν ἠδυνήθη νὰ τὴν δελεάσῃ καὶ νὰ τὴν ἀποσπάσῃ ἐξ αὐτῆς.

Ἔτσι καὶ ἡμεῖς σήμερον ἔχομεν μέσα εἰς τὴν ψυχὴν καὶ τὴν καρδίαν μας τὰ ἰδανικά τῆς ἐλευθερίας καὶ τὸν πόθον τῆς Ἑνώσεως. Ἀγωνιζόμεθα δι' ἓνα ὑψηλόν, ἱερὸν καὶ ὠραῖον σκοπόν, διὰ τὴν ἐλευθερίαν. Παράδειγμα τρανὸν δι' ἡμᾶς ἄς εἶναι ἡ Ἁγία Μεγαλομάρτυς Μαρίνα, οἱ Μάρτυρες τῆς πίστεως μας, ἀλλὰ καὶ οἱ ἥρωες τῆς πατρίδος μας, οἱ ὅποιοι κυρίως ἦσαν πιστοὶ καὶ ἀφωσιωμένοι Χριστιανοί.

Ἔτσι δὲν θὰ ὑποκύψωμεν πρὸ οὐδενὸς ἐμποδίου. Ὡς ἐδήλωσε καὶ ὁ Ἐθνάρχης μας Ἀρχιεπίσκοπος Μακάριος, προσφάτως ἐν Ἀθήναις εὐρισκόμενος, «ὅπως ἂν δὲν θὰ καμφθῶμεν, δὲν θὰ ὑποκύψωμεν, δὲν θὰ ὑποστείλωμεν τὴν Ἑνωτικὴν σημαίαν τοῦ ἀγῶνος μας. Ἀμετάθετον τέρμα ἀσφαλῶς θὰ εἶναι ἡ νίκη καὶ ἡ Ἑνωσις».

Μὲ ὅλας μας λοιπὸν τὰς δυνάμεις ἄς ἀγωνισθῶμεν. Διὰ τὸν ἄγῶνα αὐτὸν ἀξίζει κάθε θυσία!

